

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Φίλε άναγνώστη

Ή ποίηση για μένα ήταν και θάνατ ή έξοδος
που βγάξει άπ' τήν καρδιά μου στήν καρδιά σου
νάμαι λοιπόν και πάλι σήμερα

Τό τέλος χριχ' τ' ουρανού σου φέρνω και τήν άρχή του
σου φέρνω τή φωτιά του ίκεανού και τής έρήςμου τό νερό
και θά σου φέρω άκόμα

άπό τά βάρθη τής φυχής μου τά πιο μαύρα
όλοξανθη τήν άισροδοξία.

Όταν σταθεΐς για τή μεσημεριάτικη ξεκούραση

όταν για λίγο σταματήσει ή μηχανή

όταν άνοιξεις τό πακέτ με τό κολατσιό

όταν θά κάτσεις μέσα στήν τεράστια σωλήνα του μπετόν

ότα θά στρίψεις τό τσιγάρο και ζητήσεις

φωτιά ή νερό

Ή ότε θά έξου νάρθω κοντά σου

φίλε άναγνώστη

νάσαι καλός μαζί μου

όταν ή έξοδος-ή ποίησή μου- άνοίγει, κι όταν κλείνει.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΕΛΛΗ ΠΑΙΟΝΙΑΟΥ